

на послѣднитѣ се намиралъ въ срѣдата на селото. Религиозни и обредни изгоди наддѣлявали надъ хигиената. Съзнанието за общественното здраве, за социална хигиена, Калоферъ не познаваше. Тѣй си е живѣлъ отъ вѣкове, така ще продължи днитѣ си до „второ пришествие“. — Нашитѣ дѣди така сж карали и сж били здрави като джбе, че ние ли! — думали по между си калоферскитѣ саморасли спиритуалисти. Но даскалъ Ботю разбира тая работа друго яче. Почитѣта къмъ умрѣлитѣ е едно, а пѣкъ разпространението на болеститѣ е съвсѣмъ друго нѣщо. Калоферъ клонѣло да изпука цѣло отъ гърлица и тифусъ. Трѣбва да се взематъ мѣрки. Въ Русия даскалъ Ботю видѣлъ много по-обширни мъртви градове —, той самъ знаѣлъ, навѣрно, че голѣмата сѣверна държава прѣдставляваше между Азия и Европа единъ голѣмъ гробъ, но въ всѣки случай, онѣзи гробища, които всички знаѣха и всички посѣщаваха, сж извънъ града: житиѣ всѣкога се стремятъ да намѣрятъ за умрѣлитѣ единъ новъ градъ, мълчаливъ и навѣстиванъ ношно врѣме само отъ кукумявки и отъ фантазиитѣ на народа. Слѣдователно? Трѣбвало да се разпространи идеята, че мъртвиятъ градъ, който се намиралъ въ сърдцето на живия и щѣлъ вече да го задуши, е нужно да се изнесе вѣнъ, задъ стѣнитѣ на Калоферъ — въ мѣстността „Лила“. Цѣла олелия отъ клѣтви, цѣлъ градъ отъ хули противъ „поганеца“, който по тоя начинъ излага праведнитѣ души на мръсни поругания. Изглеждало, че мъртвитѣ ще побѣдятъ житиѣ. Но даскалъ Ботю издалъ строга заповѣдь, че ще обрѣстне брадата на оня попъ, който опѣе мъртво, занесено на старото мъртвище. Кой нѣма да слуша, и кой нѣма да се подчинява? Изминали се нѣколко години на общественна дѣятелностъ, славата на Ботю Петковъ му донесла голѣма власть, прѣдъ която и чорбаджийтѣ прѣвивали грѣбъ. За.... голѣмо утѣшение на смутеното село, господъ „прибралъ“ душата на грѣшния